

„væsentlig at forringe“ den trængendes Afgang til at skaffe sig selvstændigt Erhverv — saa ere alle disse Bestemmelser saa vage og ubestemte, at det ganske sikkert vil give Anledning til mange forskellige Opfattelser af og mange Stridigheder mellem Kommunerne i alt Fald i de første Aar. Det er muligt, at der, naar Loven har virket en Del Aar, kan udvikle sig en Praksis om, hvorledes det skal forstaaes: „en væsentlig Del af Understøttelsen“ og „at der er Udsigt til, at Understøttelsen vil udstrække sig over et længere Tidsrum“ o. s. v., men i en Aar-række vil det sikkert give Anledning til megen Strid mellem Kommunerne og ogsaa til mange forskellige Afgørelser af de forskellige Overøvrigheder, der skulle træffe endelig Afgørelse, naar Kommunerne ikke kunne blive enige. Allerede dette er uheldigt, men jeg tror heller ikke, at den Praksis, som jeg har tænkt mig vil udvikle sig deraf, vil blive tilstrækkelig fyldestgørende og betryggende som Bærn mod den utidige Hjemsendelse af de trængende. Den Bestemmelse, at der skal være Udsigt til, at den trængendes Afgang til at skaffe sig selvstændigt Erhverv ikke skal blive „væsentlig“ ringere i Forsørgelseskommunen end i Opholdskommunen, kan, naar den skal staa der, hvad jeg finder rigtig, ikke præciseres meget nøjere, derimod finder jeg, at der er nogen Grund til at sætte noget ind i Lovforslaget om, hvad der skal forstaaes ved et „længere Tidsrum“, thi derom kan der vist være meget delte Meninger. Det forekommer mig, at der er Grund til at sætte en Minimumsbestemmelse for, hvad der skal forstaaes derved, og jeg er tilbøjelig til at mene, skønt jeg ikke har noget imod at gaa til en længere Tidsgrænse, at den bør mindst være 6 Maanedere. Det hænder ikke saa sjælden, at fattige, der ere Familieforsørgere, kunne blive trængende om Vinteren, men derimod kunne klare sig om Sommeren, hvor der er mere Arbejde og et bedre lønnet Arbejde. Den Slags Folk mener jeg maa, naar de ikke skulle have altfor stor Understøttelse, være sikrede mod at blive sendte hjem. Jeg tror, at det er meget inhumant, naar de skulle transporteres hjem, og jeg tror heller ikke, at det er i Forsørgelseskommunens Interesse at faa dem hjem. Det er slet ikke økonomisk for Samfundet, da det svækker, som jeg allerede har

bemærket, deres Erhvervslyst, ligesom Betingelserne for eller Afgangen til selv at erhverve noget ofte blive ringere i Forsørgelseskommunen, hvor de i mange Tilfælde hyrken ere sendte med Folk eller Forhold, end i Opholdskommunen. Blive fattige trængende, fordi Vinteren kommer, og de ikke kunne faa saa meget og saa godt lønnet Arbejde, bør det være saaledes, at de ikke af den Grund kunne blive hjemsendte, og jeg henstiller derfor, om det ikke vilde være rigtigt at sætte, at der skal være Udsigt til, at Understøttelsen vil strække sig over et Tidsrum af mindst 6 Maanedere, inden Hjemsendelsen af den Grund kan finde Sted, idet jeg dog ikke har noget imod at gaa til et endnu længere Tidsrum. Hvad der er en „væsentlig“ Del af det, der behøves til en trængendes Fornødenheder, derom er der sikkert ogsaa delte Meninger. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de fleste ville mene, at en Fjerdedel og maaste en endnu mindre Del kan siges at være en „væsentlig Del“, men selv om denne Opfattelse, at en „væsentlig Del“ skulde forstaaes som ikke under en Fjerdedel, i Tiden skulde trænge igennem, vilde det dog ikke være tilfredsstillende for mig, thi en Fjerdedel er efter min Mening for lidt. Dersom man tænker sig en Familiefaber, der har Kone og 2, 3, 4 Børn, saa kan man ikke sætte det, der er fornødent for ham til at leve nogenlunde ordentlig for, til mindre end 400 Kr., altsaa ca. 33 Kr. maanedlig. Dersom man skulde kunne hjemsende ham, naar han tiltrænger mere end en Fjerdedel af, hvad der er fornødent til hans og hans Families Underhold, vil det sige, at han skulde kunne hjemsendes, naar han tiltrænger noget som ca. 8 Kr. maanedlig, af hvilke Opholdskommunen skulde udrede de 2 Kr. efter Bestemmelsen i § 44. Det forekommer mig dog, at der er man gaaet lidt vel vidt i Bærn mod, at Opholdskommunen paa den Maade skal komme til at udrede for meget til trængende, der ere forsørgelsesberettigede i andre Kommuner, og ikke er vidtgaaende nok i Bærn mod den utidige og inhumane Hjemsendelse, naar Betingelsen for Hjemsendelse af denne Grund skulde være opfyldt, blot fordi Opholdskommunen kunde komme til at udrede noget over 2 Kr. maanedlig i nogle Maanedere eller i et noget længere